

νωσις γενναιότεροι πρὸς τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας, τὰ γράμματα, πρὸς πᾶν ἐν γένει τὸ δραῖον, τὸ καλὸν, τὸ μέγα. Τηλικαύτην ἔχουσα χρηματικὴν περιουσίαν ἡ Ἀμερικὴ καὶ τέκνα ἐννοοῦντας κάλλιον ἢ σῆμαρον τὴν χρῆσιν ταύτης, δὲν θὰ εἰναις κατ' οὐδὲν κατωτέρα τῆς Εὐρώπης.

(*"Ἐπειταί συνέχεια."*)

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ.

Πίπτοντες ἐν βλέμμα όπλη τῆς καταστάσεως τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς ἀπωτάτους χρόνους, εὑρίσκομεν τὸν κομψὸν τοῦ μύθου πέπλον σκέποντα τὴν σοφῷκαν τῆς ἴστορίας μορφήν. Λί προφερικκὶ ἴστορικὶ παραδόσεις, μεταβάνονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν, μετεβάλλοντο ἐπὶ τὸ ιδιαίτερον καὶ φυντακτικώτερον, ἐπενεργούστης καὶ τῆς φύσεως τοῦ τόπου καὶ τῆς φυντασίας τοῦ διηγουμένου. Δὲν λαμβάνομεν διὸ τὸν Παλαιράτου τὰς βεβιασμένας ἔξηγήσεις τῶν μύθων ἀναφέρομεν δῆμος συγγράφεις ἀρχαῖον, τὸν Ἡρόδοτον, δοτις μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως ὅμιλετο ἡ σιωπὴ δλῶς διόλου, δταν πρόκειται περὶ ιερῶν ἐμβατεύων δημοσίων εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τῆς ἴστορίας χρόνους διηγεῖται (α) μετ' εἰκασιῶν καὶ διαφοροτρόπως τὸ γεγονός, ἐξ οὐ ἐπλάσθη ὁ μύθος τῆς Ιοῦς, τὸν δποῖον ὁ Ὁδίδιος (β) κατεσκεύασεν ἀληθεῖς παραμύθιοι.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶγον εἶδος παραμυθίων, ἀπερ Συβαριτικοὺς λόγους ἡ μύθους ἐκάλουν (γ), οἵτινες κατὰ Κορκῆ (δ) ἦσαν ἀσεμνοὶ οἱ περισσότεροι καθὼς καὶ τὰ ἥπη τῶν Συβαριτῶν ἀλλὰ καὶ τὴν μυθιστορίαν Χαρίτωνος τοῦ Ἀφροδιτείως (τὰ κατὰ Χαιρέν καὶ Καλιφρόν) διὰ τὸ ἐκλελυμένον τοῦ λόγου καὶ τῶν ἐννοιῶν παρομοιάζει μὲ τὰ παραμύθια (ε). Εὔθεωροι προσέτι οἱ ἀρχαῖοι καταλλήλους πρὸς διδασκαλίαν τῶν παίδων μύθους τινὰς παρεμφερεῖς πρὸς τὰ παραμύθια (ζ), ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀριστοφάνους ἀναρέρονται μυθολόγοι, οἵτινες ἡ τῆς μυθολογίας συμβάκτα ἡ πλάσματα τῆς φυντασίας τῶν διηγούμενοι, ἐλάμβανον παρὰ τῶν περιεστώτων κερμάτικα τινα (η).

(α) Ἡροδ. Α. 1, 2, 5. (β) Ovid. Metam. 1,583—73. Περὶ τοῦ μύθου τῆς Εὐρώπης πρᾶλ. Ἡροδ. Α'. 2 καὶ Ovid. Metam. II 836—873. III 1—130. Μάσχου. Εἰδ. Β'. Εὐρώπη 1—165. καὶ ἄλ. (γ) Σχολ. Δρεστερ. Οργ. 471. (δ) Καρ. Ηλιοδ. Αιθιοπ. προλεγ. Τόμ. Α'. σ. 1ά. (ε) αὐτ. σ. 15'. (ζ) Στράβ. Τόμ. Α'. σ. 23 ἐκδ. Κορακῆ. (η) Ἀριστερ. Πλεούτερ 214 καὶ τις Σχολ. αὐτ. Περὶ τῶν κατὰ τὴν ἀγαπητὴν μυθολόγων 63. Παγδ. Α' σ. 69.

Αἱ διάφοροι μυθολογικαὶ διηγήσεις τῶν ἀρχαῖων καὶ ίδιας τοῦ Ὅμηρου ἔσχον μεγάλην τὴν ἐπιδροὴν ἐπὶ τῶν μυθολογιῶν καὶ παραμυθίων τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων καὶ ἄλλων ἀπιανῶν ἐθνῶν, πρὸ πάντων δὲ τῶν Ἀράβων. Διάφορα περίεργα ἐπεισόδια τῆς ἀρχαῖας μυθολογίας ὑπῆρξαν δλη οὕτως εἰπεν ἀκατέργαστος διὰ τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας καὶ Ἀραβας μυθολόγους, διαπλασμεῖται κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ καὶ τὰς περιστάσεις, πρόσθιες δὲ καὶ τὴν φυντασίαν διαχρέων μυθολόγων, ἀρεσκομένων νὰ πλάττωσι τερχτώδεις διηγήσεις, καὶ νὰ συγκερνῶσι τὸ ἀπλοῦν, ποιητικὸν καὶ χαρίεν τῶν ἀρχαίων μύθων μετὰ τῆς ιδιοτρόπου καὶ ζωηρᾶς ποιητικῆς φυντασίας τῶν Ἀσιανῶν. Δὲν κρίνομεν περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν παραδείγματά τινα παραμυθίων, ὃν ἡ βάσις εὑρίσκεται εἰς διηγήσεις ἀρχαίων συγγραφέων. Πί οὐδὲ Ἡροδότου (η) μετ' ἀπλοϊκότητος ἀναφερομένη διηγήσεις τῶν κατὰ *"Ραμψίητος"* ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰ παραμύθια, ὅτινα ἄλλο δὲν δύνανται νὰ ὀνομάσθωσιν ἡ παραφράσεις σχεδὸν τοῦ ἐπεισοδίου τούτου τοῦ Ἡροδότου. Πί Ήσιόνη, καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς αὐτῆς Περσεὺς μετετράπησαν εἰς βασιλοπούλου καὶ Ἅγιον Γεώργιον. Πί τῶν ἑταίρων τοῦ Ὁδυσσέως εἰς χοίρους ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμόρφωσις (θ) παρήγαγε τὴν τοῦ Καρούχ (ι). Τὸ (ια)

— ἔρχεται νῦν συζεύγδε, μετ' ἄλλων λέξεος ἑταίρων, ἀντιπροσωπεύται οὐδὲ τοῦ: «Τολμηρὲ καὶ ἀπόδοτε »ξέτε, δοκίμασε τὴν πατείαν τὴν διωρισμένην »εἰς δλους ἐκείνους, ὅπου τολμηρῶς ἐμβατρουν εἰς »τὸ παλάτι τῆς Μερχάρης» ἀφησε τὴν φυσικήν »σου μορφὴν καὶ λάβε ἐκείνην μιᾶς ἐλάφου... (ιη)» Εν τῇ Ὁδυσσείᾳ (ιγ) οἱ ἑταίροι τοῦ Ὁδυσσέως μεταμόρφωθέντες,

— ... συῖν μὲν εἶχον κεφαλὰς, φωνὴν τε, τρίχας τε, καὶ δέρμα, αὐτάρ γοῦς ἦν ἐμπεδός, ώς τὸ πάρος περ. *

Οὗτοι καὶ ἡ Μερχάρη λέγει (ιδ) πρὸς τὸν Καρούχ — «Χάσε τὴν δμιλιαν υσον καὶ διαφύλαξαι μόρον τὸ »ἀνθρώπιον λογικὸν νὰ σοὶ δουλεύῃ διὰ περιστέραρ σου παιδιάρ.» Τ αὐταὶ εἰναις τὰ παραδείγματα, τὰ ἐπικίσσυντα εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν, ἵσως δὲ καὶ ἄλλα πάμπολλα ὑπάρχουσι, τὰ ὅποια δημοσίως ἡ δὲν ἡκούσαμεν ἡ ἐὰν ἡκούσαμεν τινὰ δὲν ἡδυνήθημεν νὰ εἴρωμεν τὴν πηγὴν αὐτῶν, ὅτε παραμόρφωθέντων πολλῶν ἐξ ὄλον λόρου. Η ἴστορία λ. χ. τοῦ φύλακος τῶν μῆλων τῶν Ἐσπερίδων δράκοντος καὶ τῶν τοῦ χρυσοῦ δέρκτος διὰ μυριάδων στούντων διεδιδούμενη, παρήγαγε πολλὰ καὶ ποικίλη παραμύθια, ἐν οἷς οἱ δράκοντες, ἔχουσι τι φοβερώτερον,

(η) Ήρ. Β. 121. (θ) Οδ. Κ. 230 κτ. (ι) Ἀραβ. μυθ. Χαλκ. Ἐκδ. Βενετίας Τόμ. Β'. σ. 139. (ια) Οδ. Κ. 320. (ιη) Ἀραβ. Μυθ. ἐνθ. ἀν. (ιγ) Οδ. Κ. 239. (ιδ) Ἀραβ. Μυθ. πότ.

ένιστε δὲ καὶ θρησκευτικῆς; ἀποπνέουσιν ἐπιφύοις; διὰ τῆς παρουσίας τελωνίων, πειρασμῶν κλ.

Τὰ παραμύθια τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων διαφέννεται εἰς πολλὰ εἴδη· καὶ οὐ μὴν εἴδος τούτων εἶναι τὰ ἐκτεταμένα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀτιναὶ πολλάς φανταστικὰς ἴστορίας περιέχουσι. Τὰ παραμύθια ταῦτα δὲν πρέπει νὰ ἀκούωσαι τὰ παιδία, διότι τοῖς προσενοῦσι μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ διζόνονται εἰς τὸν ἀπελὼν αὐτῶν νοῦν προλήψις· καὶ φόβοι φανταστικῶν ἀντικειμένων, ἀτιναὶ δυσκόλως ἐκρίζονται. Δεύτερον δὲ εἴδος εἶναι ἔκεινα, ἀτιναὶ ὄνομαστέα εὐτράπελα, διότι κύριον σκοπὸν ἔχουσι νὰ παρέχωσι θυμηδίαν καὶ γέλωτα. Τρίτον δὲ τὸ τῶν μικρῶν παραμύθιαν καὶ ἀπολόγων, ἀτιναὶ ἐγκρύπτουσι πλειότερα τῶν Αἰσωπίων μύθων γνωμικά καὶ ηθικά ἀξιώματα, ἀτιναὶ εὐχαρίστως ἀκούουσιν δλοι σὺν τῷ τερπνῷ τὸ ὠφέλιμον ἀπολαμβάνοντες. Τέταρτον δὲ τῶν ἐμμέτρων, ἀτιναὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀλλοιωθῶσι καὶ διὸ τοῦτο εὔκτατον νὰ κατεγίνετο τις εἰς τὴν συλλογὴν αὐτῶν (ιε^ς)· ίδοις ἐν παρισωθέν εἰς τὴν μνήμην ἥμαντη.

«Νὰ σου πῶνα (ιε^ς.) παραμύθι:
Τὸ κουκκὶ καὶ τὸ ρεβίθι
Ποῦ μαλώναν οἱ Ἐβραῖοι
Γιά' να (ιε^ς) ψάρι, γιά' να γέλυ,
Γιά' να κόκκινο τζεμπέρι. (ιη)
Καὶ πιαστῆκαν ἀπ' τὰ γένεια
Κόκκορας καὶ Διαμυντένια.
Πάου πέραχ' εἰς τὴς Μαυτίνιες. (ιθ)

(ιε^ς) Σημειωτέον ὅτι πολλὰ τῶν τοιούτων παραμύθιων ἐδημοπιεύθησαν πᾶσα. Εν τῇ Εὐτέρη (τόμ. Β'. φ. λε.) Ή Λεογένην την ο. Κασάντας ὁ μῆνος τῆς μετεκμερφώσεως τῆς καυκουνδάγιας ἐδημοπιεύθη ἐν τῷ Συλλογ., ἐν τῇ Εὐτέρη (Τόμ. Ζ' ἀλλ' ἀλλειπτές) ἐν τῷ Χρυσαλλίδι (τόμ. Α'. φύλ. 8.) Ἀλλ' εἰς Ἑλλας ταῦτας τὰς δημοπιεύσεις λείπουσιν εἰς στήχοις αὐτοῖς, εἰτινες δημοπεράχουσι τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ἀστερῆς εἰς γλαύκη μετά τοῦ θάνατον τῆς μητρὸς της.

«Περικαλεῖται ἡ τὸν Θεὸν ἡ Ἀρετὴ καὶ λέει·
«Θέ μου, καὶ κάμε με πουλί, κάμε με κουκουβάγια
«Νὰ περπατῶ· εἰς τῆς ἐρημιτικῆς νὰ κλαίου τοὺς ἀδελφούς μου.»

Ο δὲ κ. Φελιπ. Ιωάννου ἐδημοπιεύσεται γλαύκηαν καὶ συγκινητικῶτάνην μετάρρωσιν τοῦ ἄστρου τούτου (Φιλελ. Πάρεργα, σ. 388). «Ἐν παρέδῳ σημειεῖται δὲ καθ' ἡμέρας τὸ ἐπιστρατεῖον τοῦτο·» «Τὸ Θεὸν τῆς κάνει ἐγγυητὴ καὶ τοὺς ἀγιοὺς μαρτύρους,» παρεξηγήθη ὑπὸ τοῦ μετατράπετοῦ, έστις τὸ μετίστρατος· «Θεὸν τὸ ἐπομένος τούς τε Χριστοῦ μάρτυρας» (σ. 22 36, 99), ἐνῷ ἡ ἔννοια εἶναι· Τὸν Θεὸν δίδει ἐγγυητὴν καὶ μάρτυρας τοὺς ἀγιούς. Κασάντας Κυπριακὸν τοιούτο παραμύθιον ἐδημοπιεύσεται ἡ Ἀρτημ. τῶν Φιλομαθῶν (Τόμ. Η' ἀριθ. 374) καὶ ἔτερον ἡ Χρυσαλλίδις (Τόμ. Γ' σ....) καὶ ἄλλαι πολλαὶ δημ. ἀστικῶν συλλογαῖς. Μεταξὺ τῶν Παραμύθιων καὶ τῶν ἀπλῶν ἀστικῶν τελαντεύονται· «Η Σ καὶ λαδός καὶ ὁ γάρυος» (Πανδ. Η' φ. φηγ. σ. 335), καὶ τὸ Βούζαντινον ἄστρα (ἡ ἀναγνώρισις) τὸ σωζόμενον ἐν τῇ αὐτοκρατορεικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων καὶ δημοπιεύσεται ἐν τῷ ἀξιολογωτάτῳ συγγράμματι τοῦ κ. Σπ. Ζαρπελίου «Πόθεν ἡ κοινὴ λέξις Τραγουδῶ;» (ιε^ς) Νὰ σοι εἶπω διγ. (ιε^ς) Δι' οὐ. (ιη) Πέπλογ. (ιθ) Χω-

βίσκω μιὰ ἀλησιὰ κλεισμένη
Καὶ σφικτὰ μανταλωμένη.
Βάνω τὸνα (κ) μου διχτύλι,
Βάνω τὸνα διχτύλι
Κάνει ὁ Θεός καὶ ἀνοίγει.
Βρέσκω πῆττα τὸ πλαστῆρι.
Κι' ἀλεποῦ τὸ μοναστῆρι.
Κι' ὁ σκαντζόχοιρος διλέρης
Κάνει τῆς χελιώνας μάτι.
Κ' ἡ χελιώνα τὸ πονοιάσθη
Κι' ἀπὸ τὸ χορὸ πετάχθη.
Τὰ παπούτζα της φορένες
Καὶ τὸ φερετζέ της πέρνει.
Κάτου τὸ γιαλὸ παγαίνεις
Καὶ τὸ βάρκη μέσα μπαίνει,
Καὶ τὸ Καλαμάτα βγαίνει,
Πάνου (κκ) τὸν Κατῆ παγαίνει.
— Λδικα, Κατῆ κι' ἀφέντη,
Απὸ τοῦτον τὸν λεβέντη.
Οπου πάσου νὰ συργικήσω
Οδλω μπρός μου τὸν εὑρίσκω.
— Πάρτονε, Κυρά-Κοκκώνα,
Καὶ καλό ν' τὸ παλληκάρι.
Ψιλὸς λιγνὸς σὰν κόπανος
Χοντρὸς σὰν τὸ πιθάρι.»

Εἶναι δὲ καὶ ἄλλο εἴδος παραμύθιων, εἰς δὲν ἀνάγονται· διάφοροι διηγήσεις Λυκοκαντζάρων, Στριγκλῶν, Νεράϊδων, κτλ., ἀτιναὶ διασαφίζονται τὰς περὶ τούτων ιδέας τοῦ λαοῦ.

Όμιλῶν περὶ τῶν ἀρχικῶν μυθολογιῶν δι Florian «Je les (les Milles et une Nuits) aimerai encore davantage, léγει, s'ils avaient plus souvent un bout moral... L'extravagance est admirable, sans doute ; mais il faut des ombres dans un tableau, et je voudrais que la raison se montrât de-temps en temps pour mieux faire ressortir la folie.» (ιε^ς) Καὶ δημοπιεύσεται δλοις διόλου ἡθικοῦ σκοποῦ αἱ χίλιαι καὶ μια γύντες, καὶ αἱ ἄλλαι μυθολογικαὶ διηγήσεις τῶν Λαράνων· ἐξ ἐναντίκς, κατὰ τὸν κ. Ν. Δραγούμην, «ὅτι οἱ μῆνοι τῶν εἶναι διδακτικῶτατοι τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἀνάρρωσις μεθ' ἣ διατηροῦνται κατὰ τὴν διήγησιν δλοις οἱ κανόνες τῆς χρηστοποθείας. Όχι μόνον δὲν λέγουσι φητῶς, ἀλλ' οὐδὲ παίνιτονται ποτὲ τὴν ἐλαχίστην ἀσεμνον πρᾶξιν οἱ μυθολόγοι· ἐξ ἐρατίας αἱ διηγήσεις των πλήθουσιν ἀπογραφημάτων καὶ ἀλληγοριῶν, δι' ὃν ἐμπρέονται αἰσθήματα φιλαγθρωπίας, δικαιοσύνης καὶ ηθι-

ρίου πλησίου τῶν Καλαμῶν. (κ) Τὸ έν. (κα) Εἰς τὸ ιπάνω μέρος τῶν Καλαμῶν, πλησίου τεῦ φρεατίου ήτον ἐπὶ Τουρκοχρωτίας ἡ Τουρκικὴ συνοικία. Μετὰ τῆς λιξεως ταῦτας ἐξάγεται διὰ τὰ πόσα ἐποιήθη πέρι τῆς ἐπαγγελτάτεως. (κβ) Florian Bathwendt,

παῖς εἰς τὸ ἀκροατήριον» (κγ). — Ολιγότερον φεύγωντες ἀναδέικνυται ὁ ἥθικὸς σκοπὸς εἰς τὰ παραμύθια τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, εἰς πολλὰ τῶν διποίων ἀρμόζει νὰ τίθενται ὡς ἐπιγραφὴ, ὡς εἰς τὰ ἀρχαὶ ισπανικὰ δράματα, διδοκητὰ γνωμικά.

Δὲν εἶναι νομίζομεν περιττὸν νὰ διηγηθῶμεν τὸν τρόπον καθ' ὃν λέγονται τὰ παραμύθια, αὐτὸν καὶ τίνες πρὸ ἡμῶν τὸν περιέγραψαν (κδ). Κατὰ τὰς μηχοὺς τοῦ χειρῶνος νύκτας πολύπειρος καὶ πολυτελερ γραπτός, καθημένη παρὰ τὴν ἐστίν, ἀρέον μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τῶν περικυλούντων αὐτὴν παιδίων ἀποφχσίσῃ νὰ εἴπῃ παραμύθιον, οὗτον, ῥηθείτω ἐν παρόδῳ, καὶ χρειόρυτοι τοῦ ἔμεναίου ὀπαδοὶ καὶ θεράποντες ἐνίστηται τοῦ Κερδώου μετ' οὐκ ὀλίγου τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀκροῶνται, πρῶτον μὲν προσκυρεύει τοὺς περιεστῶτας, διὰ τοῦ ἔξτης ἀσμάτου:

«Κόκκινη κλωστὴ δεμένη
Σ τὴν ἀνέμη τυλιγμένη
Δός της μπάτος νὰ γυρίσῃ,
Παραμύθι ν ἀρχινήσῃ,
Καὶ τὴ γκαλή μας συντροφίᾳ,
Νὰ τὴν καλησπερίσῃ.
— Καλὴ ἀπέρα σας» (κε).

Ἄρ οὐ δὲ οἱ περιεστῶτες ἀνταποδώσωσι τὸν χαρετισμὸν, ἐπανέρχεται εἰς τὴν διήγησιν ἀρχομένη οὕτω: «Ἔταν μιὰ φορά καὶ ἦρα γκαϊρός τελευτῶσα δὲ ἐπιφέρει: Τέλος τοῦ παραμυθοῦ καὶ μήτ' ἐγὼ ήμουν ἔκει μήτε σεῖς νὰ τὸ πιστεύσετε.

Τελευτῶντες καταριθμοῦμεν ἐνταῦθα συλλογὰς Νεο-Ἑλληνικῶν παραμυθίων, δισκες γιγνώσκομεν καὶ ἄ) μὲν εἶναι ἡ τοῦ κ. I. G. von Habn, (κγ) ὅποι τὴν ἐπιγραφὴν Griechische und Albanesische Märchen, gesammelt, übersetzt und erläuterter. Ἐν Λειψίᾳ 1864.— β.) ἡ τοῦ κ. Γ. Χατζίτου, ἣτις κατὰ τὴν ἀγγελίαν θὰ ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν τόμων, ἐξ ὃν δ τελευταῖος περιέχει σημειώσεις παρεκβολικάς. Αποδίδοντες τὸν προτίκοντα ἐποιηνον εἰς τὸν φιλόπονον συλλογέα τῶν δημοτικῶν προσθέντων τῆς Ηπείρου, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκρά-

(κγ) Πανδ. Α'. φ. 3. σ. 71. (κδ) Ο κ. Βλ. Γ. Σκαρδέλης Πανδ. ΙΑ'. σ. 452 καὶ δ κ. Γ. Χ. Χατζίτης Συλλογῆς τῶν κατ' Ηπείρου παραμυθίων προλεγόμενα. Χρισ. Α'. σ'. σ. 442. (κε) ἐν Μάνη δὲ πρὸ τούτου τίθενται καὶ οἱ ἔξτης στίχοι:

• Ἀφέντη μου, μεσάντζη μου,
Σουλτανούμ, πανιερώτατε,
Ελέγχω, μελελέγκω
Μιάς φορά κ' ἔνα ζευγάνι
Είχαν Τούρκοι Ρεμαζάνι
Οι Ρωμαῖοι Πέσκα
Κ' οι Εβραῖοι Φάσκα.

τοὺς ὅποιους εἶπε Μανιάτης τις ἐν τῇ οἰκίᾳ προκρίτου τινὲς Τούρκους χαιρετῶν τοὺς περιεστῶτας, καὶ ἀρχόμενος τῆς διηγήσεως. (κγ) Χρισ. ἐνθ. ἀγ. (κδ) Εγ τῇ συλλογῇ ταῦτη δ. κ.

σωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγανάκτησίν μας κατὰ τῆς ἀβελτηρίας τινῶν ἐκ τῶν Ἑλλήνων, καὶ δυστυχῶς οὗτοι δὲν εἶναι δλίγοι, περιφρονούντων ἡ θεωρούντων καταγέλαστον τὴν ἀσχολίαν πεσὶ τὴν συλλογὴν δημοτικῶν προϊόντων, τοῦ δὲ συλλογέως ἔχοντοι τὴν καλωσόρητην γὰρ τὸν καταγινώσκωσι μαρίαν (κε). Άλλα καὶ ἡ Παρθένα (κη) ἐδημοσίευτε μόθους τινὰς τῆς Φιλιππούπολεως· καὶ Παραμύθιον τῆς Αλουποῦς εἰς τὴν γλωσσαν τῶν παζίδων πολλάκις ἔξεδόθη, καὶ Παραμύθιον διάρρης Λαβοσπάθης καὶ εἴτε ἔτερον.

Ἐγ Καλάμις τὴν 29 Ἀπριλίου τοῦ 1867.

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΒΙΒΛΙΑΚΑ.

Ἄξιότιμε φίλε!

Κατὰ τὴν πρόσκλησιν διμῶν (Πανδ. Τ. Θ' σελ. 95 Σημ.) ἐπιστέλλομεν τὴν Παρθένα τὰ ἐπόμενα περὶ Γεωγραφικοῦ τινας Πίνακος μὴ μνημονεύομένους ἐν τῷ Καταλόγῳ τοῦ Κ. Παπαδόπολου Βρετοῦ.

Ο γεωγραφικὸς οὗτος πίναξ (1) φιλοκάλως πάνυ κεχχληγραφημένος ἐν Βιέννη τῷ 1797 Ἰανουαρίου 30 ὥποι Λουδοβίκου Σμίδ, ἐπὶ φύλλου παχέως χάρτου μήκ. 0,89, πλάτ. 0,54 Γ. μέτρ. παρίστησι τὰ δύο ημιστορίαις ὥποι τὴν ἐπιγραφήν: «Γεωγραφικὸς Πίναξ τῶν δύο ημισφερίων ἀπόστης παλαιᾶς τε καὶ νέας ἐγνωσμένης γῆς Ἑλληνιστὶ ἐκδοθεὶς διπλῶν καὶ ἐπιμελείᾳ Ἰωάσαφ Ιερομονάχου τοῦ ἐκ τῆς σεβίκου Μονῆς τῶν Ιστέων=Προσφωνηθείς τε τῷ περιφανεστάτῳ γένει τῶν Ἑλλήνων, τῇ πατρίδι, τοῖς Ἑλληνομουσίοις, καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς Τροφίμοις καὶ Μαθητῶσι γάριν εὐγνωμοσύνης τῶν αὐτοῦ διφλημάτων.» Μεταξὺ τῶν δύο ημισφερίων παρίσταται ἄνωθεν μὲν

Χασιάτης ματαγιαρίζεται τὴν δημ. γλῶσσαν· καθ' ἡμέτερα αὕτη δὲν εἶναι κατάλληλος ὡς πότε τὰ παραμύθια, διότι ταῦτα διηγεῖται τις κατὰ τὴν θαθρὸν τῆς φαντασίας του ἡ πολὺ δηλ. γλαφυρῶς καὶ ἀκτεταμένως, η Ἑπρῶς καὶ μονοτόνως, η κατὰ τὸν μάστον τούτων δρόν. Ανάγκη λοιπὸν δ σλλογεῖς γὰρ τὰ γράψη δπως τὰ ξένουσα παρά τὸ διηγηθέντος αὐτὰ πρῶτον, διότε δὲν εἶναι τόσον δρθόν. Άν δὲ λαβῶν τὸν σκελετὸν τοῦ παραμυθίου κατασκευάσῃ τὴν διήγησιν, ἐνδίλιαν εὐτήν διέτα τῆς δημ. διαλέκτου, θὰ ματαίσκησῃ καθ' ἡμέτερης διάλεκτος τῶν χωρικῶν, τῶν διποίων τὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας ἀποκενίζει ἐπὶ τοῦ χάρτου. Άνάγκη δημος εἰς τὰ δημοτικὰ προΐστα, τὰ δημια μίνευσιν ἀμετέλη η τα, τὰ δηματα λ. χ. τὰς παροιμίας κτλ., νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν φροντίδα δ συλλογέως δπως η γλῶσσα μέντη η αὐτή, καὶ νὰ μὴ προσπαθῇ νὰ τὴν στολίζῃ μὲ τὴν ἀγάριστον ἀεινήν τοιστοῦ, τὴν δημιαν τόσους κακίζει δ κ. Ε. Ζαρπέλιος. (φιλολογ. ἔρευναι ἐπὶ τῆς Νεστολην. διαλέκτου Πανδ. Ζ'. σ. 378, στηλ. δ'. κε). (κη) Πανδ. ΙΑ'. σ. 452.

(1) Ο Πίναξ οὗτος ὑπάρχει ἐν τῷ κατὰ τὸ Ταγανρόγ Λερούσατκῷ Μοναστηρίῳ.